

πεζογραφής του Β. είναι η μύθου, η καυστική διανοών ελληνικών ήθων, η ικές δραματικές λύσεις

από για το θέατρο, δοκίμαι κριτικές για διάφορους: *Marcus Pacuvius, Νιος, τραγικός ποιητής* '00, Βερολίνο 1960 (*To o 1900*, 1994).

από μεθοδικότητα και πα το νεοελληνικό θεατρικό περίοδο, αποτελεί για τον ιδιαίτερα σημαντικό

-53 [όπου εργοβιοτρ. σημ., ούλου]: Θ. Γραμματάς, *To ιουλος, ΝΦΨ*, σελ. 166- X. φιλιστική θεατρική παιδιότητα '95), σελ. 135-146.

Μ.ΜΟΣ.

1897 – Αθήνα, 1930): οι θεατρικών έργων, όλο του ίδιου, πρόλ. Π. γήματα (1989) [διηγ.] ποιήματα, μελέτες για οσιογραφικά κείμενα

ταλέντο και ανήσυχο ως διηγηματογράφος το ζωγραφικό του έργου για τη συμπάθεια από άτυχους και τραξέχωρισε επίσης για τον και για τη δύναμη του, που αφορά τον για ολοκληρωμένους για τη σύντομη ζωή σε διηγήματα «ηθοκες» και τα «νέα (μοι των ηρώων εντοπίς και μάλιστα ανάμεμέλεια του Αντ. Βαλ-

ογικά συλόνια, σελ. 297, Ι. Γ. Βαλταδώρος, *Ο ζωής (1897-1930). Λαπατά: ι, λεξιλόγιο, επιμ., εισαγ. αφιέρ. Ι. Γ. Βαλταδώρος, εισαγ. Ελ. Λαδιά, Εστία, πασαλίας, Γεώργιος Βαλταδώρος. Πρακτικά πολιτικής Β. Δ. Αναγνωστόπουλος*.

Χ.Λ.

Βαλτινός, Θανάσης (Κυράτουλα Κυνουρίας, 1932): Πεζογράφος, σεναριογράφος. Μετά τις γυμνασιακές του σπουδές στην Τρίπολη, παρακολούθησε μαθήματα στην Πάντειο Σχολή και στη σχολή κινηματογράφου της Αθήνας. Συμμετείχε στην έκδοση των *Δεκαοχτώ κειμένων. Το 1974-1975 έζησε στο Βερολίνο με χορηγία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και το 1976 στις ΗΠΑ. Διετέλεσε γενικός διευθυντής της EPT (1989-1990) και πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου. Μέλος της *Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων και της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Επιστημών και Τεχνών. Πρόεδρος της *Εταιρείας Συγγραφέων.

Στα γράμματα εμφανίστηκε το 1958, με διήγημά του στο περιοδικό *O Ταχυδρόμος*, αλλά την ιδιαίτερη αίσθηση δημιούργησε το αφήγημά του *H *κάθοδος των εννιά*, που δημοσιεύθηκε το 1963 στο περιοδικό *Εποχές (έκδ. 1978). Πεζά του δημοσιεύθηκαν και στα περιοδικά *Ausblieke, *Διαβάζω, *H *Λέζη, H *Συνέχεια*.

Άλλα έργα: *Συναζάρι Αντρέα Κορδοπάτη, Βιβλίο πρώτο. Αμερική (α' δημοσ. 1964, έκδ. 1972); *Τρια ελληνικά μονόπρακτα* (1978); *Εθισμός στη νικοτίνη* (α' δημοσ. 1979, έκδ. 2003); *Μπλε βαθύ σχεδόν μαύρο* (1985); **Στοιχεία για τη δεκαετία του '60* (1989); *Φτερά μπεκάτσας* (1992); *Θα βρείτε τα οστά μου υπό βρυχήν* (1992); **Ορθοκοστά* (1994); *Συναζάρι Αντρέα Κορδοπάτη, Βιβλίο δεύτερο. Βαλκανικό - '22* (2000) *Ημερολόγιο. 1836-2011* (2001); *Σχισμή φωτός* (2001) [πζ.]. Επιμελήθηκε την ανθολογία λογοτεχνικών κειμένων *Τρίπολη. Μια πόλη στη λογοτεχνία* (2003). Ως σεναριογράφος συνεργάστηκε σε ταινίες του Θ. Αγγελόπουλου. Μετέφρασε τις *Τρωαδίτισσες* του *Ευριπίδη και την *Ορέστεια* του *Αισχύλου.

Η ουσιαστική εμφάνιση του Β. στα γράμματα γίνεται με την *Κάθοδο των εννιά*, ένα αφήγημα που αποτέλεσε γεγονός για τους λογοτεχνικούς κύκλους της εποχής: κυρίως λόγω του πρωτότυπου, πικνού και απο-αισθηματοποιημένου τρόπου με τον οποίο επιχειρούσε, με συνεχείς εναλλαγές εικόνων, όχι μόνο να καταγράψει ένα περιστατικό του Εμφυλίου αλλά και να φτάσει στην απογυμνωμένη ουσία του, που δεν έχει τίποτε το επικό και μνημειακό. Η ιστορία, γενικά, και ιδιαίτερα η ιδιαζόντως αιματηρή ιστορία του Εμφυλίου στην περιοχή της Αχαΐας, είναι η βάση ενός μεγάλου μέρους των πεζών του. Στην αρχή οι μυθοπλασίες του παίρνουν τη μορφή χρονικών ή ημερολογιακών καταγραφών που γίνονται από λαϊκούς χαρακτήρες, γι' αυτό και συχνά συσχετίζονται με το **Ημερολόγιο ενός αιχμαλώτου* του Στρ. *Δούκα. Πράγματι, σε αυτά υπάρχει μια αφηγηματική ροηκότητα που παραπέμπει στον αστόλιστο, ενδιάθετο λαϊκό λόγο, αλλά οι σύντομες φράσεις, οι αποφλοιωμένες από τα περιττά εικόνες, οι πάντοτε λίτοι και συχνά μετέωροι διάλογοι και μονόλογοι μαρτυρούν την παρέμβαση του συγγραφέα και την προσαρμογή στο ύφος του. Επιπλέον, η μικροπεριόδη δομή τους έχει ασφαλώς άμεση σχέση με την κινηματογραφική ματιά, με την οποία είναι εξοικειωμένος ο Β. ως σεναριογράφος. Εντούτοις, η στεγνή και κοφτή διαμόρφωση της γλώσσας του δεν απαλείφει τη δραματική αίσθηση που είναι παρούσα διαρκώς, είτε πρόκειται για πεζά που βγαίνουν από το προσκήνιο της ιστορικής δράσης που ταυτίζεται με το ένστικτο της επιβίωσης, είτε πρόκειται για πεζά όπου ο αισθησιασμός και ο βίαιος ερωτισμός πλησιάζουν σε ένταση την πρωτόγονη και απροκάλυπτη σεξουαλικότητα. Ακριβώς αυτή η διά-

σταση της ζωής που υποκύπτει στα ορμέμφυτα πάθη της, με έναν τρόπο τυφλό, ενστικτώδη και σχεδόν ζωώδη, είναι και ο βασικός λόγος για τον οποίο τα διηγήματα και τα χρονικά του B. αφορούν εξίσου την ελληνική ιστορία αλλά και, σαν νέες ναυουραλιστικές σπουδές, την ανθρώπινη φυσιολογία. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1970, με τα *Τρία ελληνικά μονόπρακτα*, ο B. αποσπάται για μια μεγάλη περίοδο από τη λαϊκότροπη εξιστόρηση της *Καθόδου* και του *Συναζαριού* και στρέφεται προς νέους, αντισυμβατικούς και ριζοσπαστικούς αφηγηματικούς τρόπους. Δοκιμάζεται στο είδος της λογοτεχνίας-ντοκουμέντο, που τότε είχε απήχηση στην Κεντρική Ευρώπη (Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία), και δημιουργεί σε μια σειρά βιβλίων του (ως τα *Φτερά μπακάτσας*) ένα υβριδικό παλιμψηστού όπου συμφύρονται διαφόρων μορφών γραφές και ετερόκλητα λογοτεχνικά ή παραλογοτεχνικά είδη (επιστολές, οδηγίες λειτουργίας μηχανημάτων, μαρτυρικές καταθέσεις σε δικαστήριο, μονόλογοι μπροστά στο μαγνητόφωνο κ.ά.). Με την *Ορθοκωστά* και με τον *Εθισμό στη νικοτίνη*, όπου συγκέντρωσε μερικά από τα πιο ωριμά πεζά του, σημείωσε μια επιστροφή σε αφηγηματικές συνθέσεις βασισμένες στη *μυθοπλασία, αν και δεν λειπουν οι πρωτότυπες τεχνικές, ιδιαίτερα στην πολλαπλότητα των θέσεων από όπου «βλέπει» ο *αφηγητής.

Τιμήθηκε με το Βραβείο σεναρίου στο Φεστιβάλ των Καννών για το *Ταξίδι στα Κύθηρα* (1984), με το *Κρατικό Βραβείο μυθιστορήματος (1990), το Διεθνές Βραβείο Καβάφη (2001) και το Βραβείο της *Ακαδημίας Αθηνών «Πέτρος Χάρης» (2002).

Το πεζό του *Η κάθοδος των εννιά* έγινε ταινία, σε σκηνοθεσία Χρ. Σιοπαχά, το 1984.

ΒΛ. ΚΑΙ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ.

Ξ R. Beaton, *Εισαγωγή*, σελ. 305, 332-333 και passim: *Η μεταπολεμική πεζογραφία*, τόμ. 2, σελ. 298-341· Αλέξ. Κοτζιάς, *Μεταπολεμικοί πεζογράφοι*, σελ. 210-213· Δ. Κούρτοβικ, *Ελληνες μεταπολεμικοί συγγραφείς*, σελ. 35-38· ΠΑΜ, τόμ. 13, σελ. 238· Δημ. Γρ. Τσάκωνας, *EINA*, σελ. 650-651· M. Vitti, *EINA*, σελ. 538-540· Θ. Ντόκος, περ. *Το Τέταρτο* (12.4.1986), σελ. 12-13 [ββ.: Μπλέ βαθύ σχεδόν μαύρο]· N. Χαραλαμπίδου, «Ο λόγος της ιστορίας και ο λόγος της λογοτεχνίας: δομές αναπαράστασης της ιστορίας στην *Ορθοκωστά* του Θανάση Βαλτινού και στην πεζογραφία του Εμφύλιου», στο [Συλλ.], *Ιστορική πραγματικότητα και νεοελληνική πεζογραφία (1945-1995)*, Εταιρεία Σπουδών, 1997, σελ. 249-277· Βαγγ. Χατζηβασιλείου, *Οδόσημα. Στοιχεία προσανατολισμού στο τοπίο της νεοελληνικής λογοτεχνίας*, Καστανιώτης, 1999, σελ. 231-237· M. Παπαγιαννίδου, εφ. *Vμ*, κνιάς, *Πρόσωπα και μάσκες. Κριτικά κείμενα*, 1988-1999, Νεφέλη, 2000, σελ. 13-16· περ. *Ενδοχώρα*, τχ. 79 (2002) [αφιέρ.]· περ. *Πρφς*, τόμ. 22, τχ. 16.7.2000 [συνέντ.]· M. Πιμπλής, εφ. *Nέα*, 14.10.2000 [συνέντ.]· Σπ. Τσασέλης, *Πρόσωπα και μάσκες. Κριτικά κείμενα*, 1988-1999, Νεφέλη, 2000, 103 (2002) [αφιέρ.]· Ποίηση - γλωπυκή - πεζογραφία. *Κική Δημούλα - Θόδωρος - Θανάσης Βαλτινός*, Πρακτικά Ζ' Συμποσίου (Λευκάδα, 9-11.8.2002), Εταιρεία Λευκαδικών Μελετών, 2003· Θ. Πυλαρινός (εισαγ., Παπαγεωργίου, εφ. *Ελτε* (B), 9.1.2004 [ββ.: *Εθισμός στη νικοτίνη*]· M. Πιλάρης, εφ. *Nέα*, 16.6.2004 και 14.8.2004 [ββ.: *Ορθοκωστά*]· K. Παπαϊωάννου, εφ. *Nέα*, 25.9.2004 [ββ.: το ίδιο]· M. Σουλιώτης, εφ. *Vμ*, 26.9.2004 [ββ.: το ίδιο].

ρηση. Για ν
στηματικά
Η δημοσ
Chouans (ε
ρατηρήσει
γάμου) του
Le père Ga
της επανε
ματά του, η
ρηματικοί

Άλλα έρ
Eugénie C
1837-184
misères de
αθλιότητε
τω). Le co

Το 1842
τον κοινό
μωδία) κε
φιλοσοφί^α
που αποτε
νές από τη
σκηνές α
σκηνές α
θρου.

Ο B. θ
ρήματος
της Γαλλ
νήντα μη
μενη αστ
δέρκεια
στήματο
κέρδος
γεροντο
από τις ε
γές τους
κοινωνι

Το έργο
συντικό^α
σμού Κ
απέδωσε
του ζου
καταστ

Αναστά^{ση}
στα ελλ
αιώνα·
τον αιώ
μάλλον
σει η δ
έκδοση